

✱ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ✱

Λίγη άνθρωπιά...

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ Σάββατο περιμάζευσα στο αυτοκίνητό μου κοντά στον «Καβρόλακκα» ένα γεροντάκι πολυβασανισμένο από τη ζωή, σεβάσμιο όσο και συμπαθητικό Σκυφτό από το βάρος των όγδοντατριών χρόνων του και της φτώχειας του βιάδιζε στο δημόσιο δρόμο μέσα στο λιόπυρι και την κόψα του μεσημεριού. Κατεύθυνσή του το Παλαιόκαστρο, το παλιό Καγιατζίκι. Είχε γεννηθεί εκεί ο πατέρας του που μετανάστευσε εις άλλο χωριό της Χαλκιδικής και τώρα πριν κλείση τα μάτια του ο γιός πήγαινε να προσκυνήσει τη γη των πατέρων του σαν σε άλλη Μέκκα...

—Στάθηκα στο δρόμο σήκωσα το χέρι μου αλλά δεν σταμάτησαν τα λεωφορεία. Κοί πέρασαν δύο.

Αυτά με πληροφόρησε, και με τι πικρία και με πόσο πόνο, το γεροντάκι.

Λίγην άνθρωπιά, κύριοι οδηγοί! Η Διοίκησης του ΚΤΕΛ άς προσέξη το περιστατικό.

Σε κατι τέτοιες περιπτώσεις σκέπτομαι πόσο σοφοί ήταν οι Ρωμαίοι που είχαν το θεσμό των κηνώσεων.

Με έργο και αποστολή να πλήρουν και να κολάζουν κάθε πρόξη που διέφευγε μὲν ὅπο τὰ ὅρια τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀλλά πού ἀποτελοῦσε μιὰ ἠθικὴ ἐκτροπὴ ἀνεπίτρεπτη καὶ ἀπαράδεκτη στὴν κοινωνία.

Τὸ κάψιμο τῶν καλαμιῶν

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ἂν ἡ ἀγροτικὴ συνήθεια νὰ καίγουν τίς καλαμιές εἶναι καὶ σήμερα ἀπαράιτητη ἢ ἂν μετὰ τὴ μηχανοποίηση τῆς γεωργίας θὰ μποροῦσε τὸ κάψιμο αὐτὸ ν' ἀντικατασταθῆ μετὰ ἕνα, ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ θερισμό, ὄργωμα τοῦ χωραφιοῦ, ὁπότε ἡ κάλαμη ἴσως ἐπαιζε ρόλο καὶ λιπάσματος Ἐκείνο πού ξέρω εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ ἐμπρησμός γίνεται αἰτία τεράστιων ζημιῶν σὲ γειτονικά κτήματα καὶ δάση πού μετὰ δικαστικὲς καὶ ἄλλες φροντίδες πολλές προσπάθειες καταβάλλονται νὰ περιορισθοῦν.

Ἄλλὰ ἄλλο εἶναι τὸ θέμα τοῦ «στιγμιότυπου» αὐτοῦ. Αὐτὲς τίς μέρες γυρνώντας στὴν Κασσάνδρα καὶ σ' ὅλη τὴ Χαλκιδικὴ ἔκαμα τὴν παρακάτω διαπίστωση:

Βάζουν φωτιά στις καλαμιές

καὶ χιλιάδες θένδρα χρησιμώτατα (ἐληές, ἀπιδιές, μωρεόθενδρα) καψαλίζονται ὅλο τελα ἢ τσουροφλίζονται τόσο πού νά'ναι πιά ἀχρηστα.

Ἀποτέλεσμα: ζημιὰ στοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν ἀλλά καὶ βλάβη μεγάλη στὴν Οἰκονομία τοῦ τόπου μας.

Ἡ Διοίκησης ἀγραφυλακῆς Χαλκιδικῆς στὴν ὁποία προΐσταται ἕνας ἕνας ἱκανὸς καὶ μετὰ συνείδηση τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου, θά'χη ἀσφαλῶς καὶ αὐτὴ ἐπισημάνει τὸ κακὸ. Ἄς λάβη τὰ προληπτικὰ μέτρα πού ἐπιβάλλονται. Ἴσως ἡ ὑποχρέωση νὰ ὀργώσουν τριγύρω ἀπὸ κάθε θένδρο νὰ εἶναι τὸ πρῶτο μέτρο...

Κακὰ τὰ ψέματα

Μιὰ ἐπιστολὴ

Κύριε W...;

Τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς στήλης «τῶν στιγμιότυπων» διόβασα τὸ πορτραῖτο τοῦ «γηναιοῦ φίλου» τὸ ὁποῖον μετὰ τόσο ἀδρές γραμμὲς ἔχαραξες. Ἄλλὰ ἔτυχε αὐτὲς τίς μέρες νὰ διαβάσω καὶ τὸ ἐξῆς:

Κάποτε ὁ Ἄριστοτέλης Βαλαωρίτης, ὁ ἐμπνευσμένος αὐτὸς Ἐθνικὸς τροβαδούρος συνάντησε ἕναν τσομπάνον τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτησε.

—Καλῶς τὰ κάνεις, γέροντα,

—Καλῶς το τὸ παιδί μου, ἀπάντησε ὁ τσομπάνος.

—Τὰ χρόνια σὲ βαραίνουνε, εἶπε πάλιν ὁ ποιητής.

Πῶς τὰ περνᾷς; πῶς εἶσαι;

—Μοῦ φαίνεται πῶς ἦρθα χθὲς. Ἐμπῆκα ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ θὰ βγῶ ἀπὸ μιὴν ἄλλη. Πῶς εἶμαι θέλεις νὰ μάθης;

*Οἱ βρούσες ἐκινήσανε
οἱ μύλοι σταματήσανε
καὶ τὰ βουνὰ χιονίσανε
καὶ τὰ δυὸ γινῆκαν τρεῖα*

«Ὅταν τοῦ εἶπα, προσθέτει ὁ Βαλαωρίτης, νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἴνιγμα ἀπάντησε:

— Ἀπὸ τὰ χρόνια τρέχουν τὰ μάτια μου, τὰ δόντια μου ἔπεσαν, τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν καὶ στὰ δυὸ πόδια ἐπρόσθεσα καὶ ἕνα τρίτο, τὸ ροβδί».—

Αὐτὴ δυστυχῶς, φίλε κύριε W..., εἶναι ἡ σκληρὴ πραγματικότητα. Ὅλα τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν ἢ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος ἢ ἀπλὴν φιλολογίαν.

Μὲ ἐκτίμησιν
Ἐνας ἐξηνητάρης

W.—